

DZIENNIK USTAW

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 29 sierpnia 1988 r.

Nr 29

TREŚĆ:

ROZPORZĄDZENIA RADY MINISTRÓW:	
199 — z dnia 8 sierpnia 1988 r. w sprawie podwyższania niektórych świadczeń z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych	437
200 — z dnia 8 sierpnia 1988 r. w sprawie przeprowadzania kontroli jakości wyrobów, usług, robót i obiektów budowlanych przez Polski Komitet Normalizacji, Miar i Jakości oraz terenowe urzędy miar i jakości	438
201 — z dnia 8 sierpnia 1988 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie zasad organizowania i finansowania praktycznej nauki zawodu oraz ponoszenia kosztów kształcenia przez zakłady pracy zatrudniające absolwentów szkół zawodowych	441
202 — z dnia 8 sierpnia 1988 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie przenoszenia własności nieruchomości rolnych, znoszenia współwłasności takich nieruchomości oraz dziedziczenia gospodarstw rolnych	442
203 — z dnia 8 sierpnia 1988 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie stawek podatku od ponadnormatywnych wypłat wynagrodzeń oraz zasad ustalania kwot wynagrodzeń wolnych od podatku	442
204 — z dnia 8 sierpnia 1988 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie zasad wynagradzania pracowników urzędów państwowych	443
205 — z dnia 22 sierpnia 1988 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie ulg w podatku dochodowym	443
206 — z dnia 22 sierpnia 1988 r. w sprawie obniżki podatku dochodowego od dochodu zagranicznych podmiotów gospodarczych i przedsiębiorstw z udziałem zagranicznym posiadających osobowość prawną	444

199

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 8 sierpnia 1988 r.

w sprawie podwyższania niektórych świadczeń z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Na podstawie art. 47 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 1983 r. Nr 30, poz. 144) zarządza się, co następuje:

§ 1. Podwyższa się kwoty jednorazowych odszkodowań, o których mowa w art. 9—13 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 1983 r. Nr 30, poz. 144), zwanej dalej „ustawą”, do wysokości określonej w rozporządzeniu.

§ 2. 1. Kwotę jednorazowego odszkodowania z tytułu doznania stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej ustala się w wysokości 10 000 zł za każdy procent uszczerbku na zdrowiu, nie mniej jednak niż 40 000 zł.

2. Odszkodowanie ulega ponadto zwiększeniu o kwotę 200 000 zł, jeżeli pracownik został zaliczony do I grupy inwalidów wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej.

3. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio, jeżeli wskutek pogorszenia się stanu zdrowia powstałego w następstwie wypadku przy pracy lub choroby zawodowej rencista został zaliczony do I grupy inwalidów.

§ 3. Jeżeli w następstwie wypadku przy pracy lub choroby zawodowej nastąpiło zwiększenie uszczerbku na zdrowiu, o którym mowa w art. 11 ust. 1 ustawy, kwotę zwiększenia odszkodowania ustala się w wysokości 10 000 zł za każdy procent uszczerbku na zdrowiu przewyższający procent, według którego było ustalone odszkodowanie.

§ 4. 1. Kwotę jednorazowego odszkodowania dla członków rodziny pracownika lub rencisty, który zmarł wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej, ustala się w wysokości:

- 1) 1 000 000 zł — gdy do odszkodowania jest uprawniony małżonek lub dziecko zmarłego; odszkodowanie ulega zwiększeniu o kwotę 200 000 zł na drugiego i każdego następnego uprawnionego, jeżeli do odszkodowania są uprawnieni równocześnie małżonek i dziecko (dzieci) bądź tylko dzieci,
- 2) 500 000 zł — gdy do odszkodowania są uprawnieni tylko inni członkowie rodziny niż małżonek i dzieci zmarłego; odszkodowanie ulega zwiększeniu o kwotę 200 000 zł na drugiego i każdego następnego uprawnionego,
- 3) 200 000 zł — gdy do odszkodowania równocześnie z małżonkiem lub dziećmi zmarłego są uprawnieni

inni członkowie rodziny; każdemu z nich przysługuje ta kwota niezależnie od odszkodowania przysługującego małżonkowi lub dzieciom.

2. Kwotę odszkodowania, ustaloną w myśl ust. 1 pkt 1 lub 2, dzieli się w równych częściach między uprawnionych.

§ 5. 1. Kwoty jednorazowych odszkodowań ulegają corocznemu podwyższeniu o taki procent, o jaki wzrosło przeciętne miesięczne wynagrodzenie w gospodarce społecznej w roku poprzedzającym rok podwyżki. Kwoty jednorazowych odszkodowań wynikające z podwyżki zaokrągla się w górę do pełnych 1 000 zł.

2. Minister Pracy i Polityki Socjalnej ogłasza w Monitorze Polskim wysokość kwot jednorazowych odszkodowań, o których mowa w ust. 1.

3. Podwyższone kwoty jednorazowych odszkodowań mają zastosowanie do wniosków o jednorazowe odszkodowanie, jeżeli uszczerbek na zdrowiu spowodowany wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową albo zwiększenie uszczerbku bądź związek śmierci pracownika (rencisty) z wypadkiem oraz chorobą zawodową został stwier-

dzony począwszy od dnia ogłoszenia podwyższonych kwot jednorazowych odszkodowań w Monitorze Polskim.

§ 6. Przepisy rozporządzenia stosuje się również przy ustalaniu wysokości jednorazowych odszkodowań z tytułu wypadków w drodze do pracy i z pracy.

§ 7. Jednorazowe odszkodowanie przysługuje w kwotach ustalonych w § 2—4, jeżeli uszczerbek na zdrowiu spowodowany wypadkiem przy pracy, wypadkiem w drodze do pracy lub z pracy oraz chorobą zawodową bądź zwiększenie takiego uszczerbku na zdrowiu, a także związek śmierci pracownika (rencisty) z wypadkiem albo chorobą zawodową został stwierdzony począwszy od dnia wejścia w życie rozporządzenia.

§ 8. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 września 1986 r. w sprawie podwyższenia niektórych świadczeń z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 38, poz. 186).

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1989 r., z tym że przepis § 4 wchodzi w życie z dniem 1 października 1988 r.

Prezes Rady Ministrów: Z. Messner

200

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 8 sierpnia 1988 r.

w sprawie przeprowadzania kontroli jakości wyrobów, usług, robót i obiektów budowlanych przez Polski Komitet Normalizacji, Miar i Jakości oraz terenowe urzędy miar i jakości.

Na podstawie art. 18 ust. 2 ustawy z dnia 8 lutego 1979 r. o jakości wyrobów, usług, robót i obiektów budowlanych (Dz. U. Nr 2, poz. 7 i z 1987 r. Nr 33, poz. 181) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa zakres i tryb przeprowadzania kontroli jakości wyrobów, usług, robót i obiektów budowlanych w jednostkach gospodarki społecznej i nie społecznej, zwanych dalej „jednostkami kontrolowanymi”, przez Polski Komitet Normalizacji, Miar i Jakości oraz terenowe urzędy miar i jakości, zwane dalej „organami kontroli”.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o kontroli bez bliższego określenia, rozumie się przez to kontrolę jakości wyrobów, usług, robót i obiektów budowlanych.

§ 3. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do kontroli jakości wyrobów, usług, robót i obiektów budowlanych przeznaczonych na potrzeby obronności i bezpieczeństwa wewnętrznego kraju oraz porządku publicznego, jak również do kontroli jakości wyrobów, usług, robót i obiektów budowlanych wytwarzanych przez jednostki organizacyjne podległe Ministrom Obrony Narodowej, Spraw Wewnętrznych oraz Sprawiedliwości.

§ 4. Kontrolę należy organizować jako:

1) komisaryczną — obejmującą kompleksowo występujące w jednostce gospodarki społecznej czynniki

o charakterze techniczno-organizacyjnym i ekonomiczno-finansowym, wpływające na obniżenie poziomu jakości wyrobów, usług, robót i obiektów budowlanych,

2) problemową — obejmującą wybrane problemy o charakterze techniczno-organizacyjnym i ekonomiczno-finansowym, dotyczące jakości wyrobów, usług, robót i obiektów budowlanych, mające wpływ na jakość,

3) uproszczoną — obejmującą:

- a) sporządzenie odpowiedniej informacji dla organów administracji państwowej,
- b) zbadanie określonych spraw dotyczących jakości, wynikających ze skarg i wniosków oraz listów obywateli,
- c) dokonanie oceny wykonania zaleceń pokontrolnych.

§ 5. 1. Kontrole komisaryczne są przeprowadzane w tych jednostkach gospodarki społecznej, które wytworzyły wyroby przeznaczone w szczególności na rynek wewnętrzny oraz materiały, surowce i wyroby kooperacyjne powszechnego zastosowania o jakości gorszej od ustalonych dla nich wymagań jakościowych.

2. Kontrole, o których mowa w ust. 1 są przeprowadzane w szczególności w wypadkach, gdy dotychczasowe kontrole lub inne działania nie spowodowały poprawy jakości wyrobów.